

mig eller næsten enstemmig — naturligvis mod et meget vægtigt Mindretal — to Gange efter en længere Tids Forløb, saa have disse Kommuner ikke engageret sig stærkere ligeoverfor dette Baneanlæg pr. Mil, end Lovgivningsmagten, uden at enhver de vedkommende Kommuner's Tilladelse, har engageret de andre Kommuner f. Ex omkring Alsens — Tommerup, som skulle give 90,000 Kr. pr. Mil. Jeg vil hellere lade de Andre frivilligt offre 100,000 Kr. pr. Mil end lade de førstnævnte paa Befaling fra vor Side ufrivilligt offre 90,000 Kr. Saa er der den Omstændighed, til mine Herrer, at disse faae Aktier for deres Tilslud og Mulighed for at faae det forrentet, hvorimod de Andre saa at sige kaste Pengene i Vandet finansielt taget. Der er altsaa i den Henseende, hvad der er mig en Trøst, ikke nogen væsentlig Frygt. En anden Sag var det, hvis Skatteyderne i Sognet vare blevne voldtagne af Sogneraadene. Jeg syntes, det ærede Medlem for Odense (Koch), der talte sidst, talte paa en noget forblømt Maade i den Retning, som om der var enkelte Personer i de paaagjaldende Sogneraad, som havde engageret sig stærkt paa Kommunernes Vegne (Koch: Nei! det har jeg ikke sagt!). Der var Noget i det ærede Medlems Foredrag, som jeg syntes, jeg maatte udlægge paa den Maade; det ærede Medlem sagde det ikke helt ud, men jeg kjender det ærede Medlems diplomatiske Maade at tale paa, saa jeg troede, det var Meningen, naar man tog det ligefrem. Men er dette nu ikke rigtigt, saa er det ikke nogen Indsigelse imod, hvad den ærede første Taler sagde, og saa er der ikke fremkommet nogen Indvending imod, hvad han fremsatte; saa lade vi det falde. Ogsaa disse Antydninger med, at det godt kunde være en Byfoged, en Borgmester, Sogneraadetsformand, som kunde faae Kommunerne til at yde eller lade være at yde ved deres store Indflydelse, lade vi fare. — Jeg siger altsaa, at det er aabenbart, saaledes som det er stillet, at disse Kommuner, disse $\frac{1}{4}$ eller $\frac{7}{8}$ af Amtstraadet, mod hvis Fremgangsmaade der ikke er nedlagt nogen Protest, men hvem, saavidt jeg hørte, 1,800 Beboere have givet deres Tilslutning, ikke have engageret sig stærkere — vi høre jo ogsaa, at de ærede Medstandere af Banens Retning sige, at det er rige, befolkede Egne — end at vi godt tør tage imod de frivillige Bidrag fra Kommunerne, og i Genhold dertil give Indenrigsministeren Bemyndigelsen. Jeg vil dog ikke derved sige, at, naar noget Saadant foresligger, er Sagen altid afgjort dermed, jeg vil gjerne være med til at undersøge, hvorledes det gaar til med saadanne Beslutninger i Sogneraadene, hvor omhyggelig Ministeren og Administrationen overveie Sagen, sørend de give en saadan Tilladelse til at binde Kommunerne i en Mennefsaalder. Jeg indrømmer ogsaa, at, naar vi ved at give Koncession give Ret til at foretage Expropriation,

Ret til at tage anden Mand's Eiendom mod fuld Erstatning, og konstaterer, at Almenvellet kræver det, da have vi ogsaa Ret til at undersøge Banelinens Retning. Der er jeg altsaa ikke enig med den høitærede Minister. Der er aabenbart en Omstændighed, som støtter den hele Sag finansielt set, og det er en Omstændighed, som ikke er bleven fremdraget. Jeg indrømmer, at jeg sætter den ærede sidste Talers Kjendskab til den Slags Forhold og hans Indsigt i den Slags Sager isølge hans Stilling meget høit; men endnu høiere sætter jeg Odense Distriktskassens Bestyrelses Opfattelse i denne Sag. Denne Bestyrelse har jo Ord for at være meget dygtige finansiers, der forstaa at overveie deres Foretagender. Medens nu det ærede Medlem — jeg mener ikke ham personligt, men hans Kjøbstad — endnu ikke er kommen til nogen Beslutning om, hvorvidt den vil yde Noget, har Distriktskassen belagt sin Interesse for denne Sag med et uopsigeligt Laan paa 600,000 Kr. Det er min Overbevisning, at denne Distriktskassens Bestyrelse, en gammel hæderet Distriktskassens Bestyrelse, ikke gaar letfindig hen og kaster 600,000 Kr. ud paa Fernbanemarkedet, men at de have overveiet, hvad de have gjort i dette Tilfælde, og de have ikke laant Pengene, som i sin Tid Godsøierbanken — jeg mener Handelsbanken — til Grenaaabnen, paa 3 Mar for rigtig at have Fingre i Banen derovre. Kom Banken i Forlegenhed, vilde den ialtsald sikke sig, og den sikrede sig ogsaa meget godt; den ræsonnerede nemlig som saa: Vi have jo Statskassen i Baghaanden. Da nu ogsaa Statskassen kom i Forlegenhed og Negjeringen med paa Grund af dette Udlaan, saa kom naturligvis Folkethinget tilhjælp; det hjælper jo altid. Saaledes er det ikke her; de komme ikke med Laan paa Tid, men Distriktskassen kommer med et: Her have I Pengene, men maa vi bede om, at det kan ske snart; thi vi maa naturligvis gjøre et Overdrag over hele Foretagendet, men det maa vi gjøre efter de Priser, vi kjende, ikke efter dem, vi ikke kjende; Nutidens kjende vi, Fremtidens kjende vi derimod ikke. Maa vi derfor bede om at faae denne Lov snart. Jeg skal ikke sige Nærmere om det; det faae vi at se senere; men jeg vilde have ønsket, at Lovforslaget var kommet to Maanedre tidligere. For mig maa det jo da være ganske naturligt at ønske, at Loven ialtsald kan komme snart. Jeg siger derfor, at i den Omstændighed, at de have Pengene, og i den Maade, de have faaet Pengene paa, ligger der en Garanti for Foretagendet og for dets omhyggelige Overveielse, som jeg sætter overordentlig høit.

Der er fremdeles Tale om Retningen. Der er et Kort, der har ligget for mig en Times Tid under Rødet, medens de ærede Medlemmer have talt. Adskillige Medlemmer have set paa det, og der er mange flere, der endnu kunne faae det at se — vi ere jo ikke nær færdige med denne